cd38_wlps02 530918 **พุทธปาฏิหาริย์ บรรยายที่ธรรมสภา 73 น**

บรรยายธรรมโดย

พระเทพญาณมงคล วิ. (เสริมชัย ชยมงฺคโล ป.ธ.6) เจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม

เจ้าสำนักและอาจารย์ใหญ่ ฝ่ายวิปัสสนา สำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดราชบุรี

ขอเจริญสุข เจริญพร ญาติโยม สาธุชน ผู้ฟังทุกท่าน วันนี้อาตมาภาพได้รับอาราธนาให้มาพูด หัวข้อที่เขาตั้งไว้ให้พูดในวันนี้ คือ "**พุทธปาฏิหาริย์**" ทีนี้ดีมากที่เขาตั้งหัวข้อว่า พุทธปาฏิหาริย์ **คำว่า "พุทธะ" เป็นที่ทราบกันดีว่าหมายถึง "ผู้รู้"** บางท่านก็แปลความว่า เป็นผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เหล่านี้เป็นต้น ก็มีความหมายไปในแนวเดียวกัน **ผู้รู้** รู้โดยอะไร โดยการศึกษาอบรมทางกาย วาจา และใจ ให้เจริญปัญญาเห็นแจ้งในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริง และนำไปสู่ความตรัสรู้ คือ การเห็นแจ้ง รู้แจ้งด้วยตนเองอย่างถูกต้องตามธรรมชาติที่เป็นจริง ผู้ตรัสรู้องค์แรกในกาลแห่งพระพุทธศาสนานี้ ก็คือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสมณโคดม ซึ่งเราทั้งหลายได้นับถือกันอยู่ว่าเป็นพระพุทธเจ้า นับถือเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ ซึ่งความจริงแล้วสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้มาบำเพ็ญสมณธรรม และก็ได้ตรัสรู้ในมนุษยโลกนี้นับจำนวนไม่ถ้วน ไม่ใช่พระองค์เดียว แต่ว่าองค์สุดท้ายและได้ดับขันธ์ปรินิพพานด้วยสอุปาทิเสสนิพพานธาตุแล้ว ก็คือ พระสมณโคดมพระพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ เป็นผู้บำเพ็ญบารมียิ่งด้วยปัญญา เรียกว่า **ปัญญาธิกโพธิสัตว์** ในตอนช่วงสุดท้ายของ**การบำเพ็ญพุทธการกธรรม คือคุณธรรมที่จะให้มาบังเกิดเป็นพระพุทธเจ้า** คือ (1)**บารมี 10 ทัศ ถึงแก่กล้าจากคุณความดีอย่างยิ่งยวด เรียกว่า บารมี** (2)**เป็นอุปบารมี และแก่กล้าขึ้นไปเป็น** (3)**ปรมัตถบารมี** 3 ระดับก็รวมเรียกว่าบารมี 30 ทัศ ซึ่งเราทราบกันดีในพระชาติสุดท้าย ได้เสด็จอุบัติด้วยรูปกายอุบัติและด้วยธรรมกายอุบัติ 2 ประการ รูปกายอุบัตินั้นเมื่อโอกกันติสมัย (โอกฺกนฺติสมโย) หยั่งลงสู่พระครรภ์มารดา มาตั้งปฏิสนธิวิญญาณในครรภ์ของพระมารดา เมื่อเจริญวัยขึ้นในครรภ์แล้วก็ได้ประสูติ ออกมาเป็นทารก ที่เรียกว่า **นิกขะมะนะสมัย** เมื่อประสูติจากพระครรภ์มารดา นี้เป็นการเกิดด้วยรูปกายอุบัติ ที่ว่ารูปกายอุบัตินั้นเมื่อมาตั้งปฏิสนธิวิญญาณนั้น พระองค์เสด็จเคลื่อนจากชั้นดุสิตเทวโลก มาอุบัติในพระครรภ์มารดานั้น มาด้วยกายทิพย์และกายมนุษย์ละเอียดที่ซ้อนอยู่ในกลางของกายทิพย์ แล้วในส่วนสุดละเอียดนั้นแน่นอนด้วยคุณธรรมที่สูงขึ้นไปเป็นลำดับตั้งแต่ มนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรม อรูปพรหม สุดละเอียดจนถึง

ธรรมกาย คุณธรรมหรือธรรมะเป็นที่รวมแห่งคุณธรรมของพระอริยสงฆ์ ของพระอริยเจ้าถึงของพระพุทธเจ้า นี่มาพร้อมกันอย่างนี้แต่มาด้วยรูปกายอุบัติ รูปกายอุบัติที่เห็นได้ชัดเจนสำหรับผู้ปฏิบัตินั้นก็คือ กายทิพย์ที่มีกายมนุษย์ละเอียดซ้อนอยู่ แล้วก็ในศูนย์กลางกำเนิดธาตุธรรมเดิมของรูปธรรมหรือรูปขันธ์นั้น ก็มีนามขันธ์ 4 เป็นธาตุละเอียดของรูปขันธ์ ตั้งอยู่กลางกำเนิดธาตุธรรมเดิมตรงศูนย์กลางกายเหนือระดับสะดือ 2 นิ้วมือ นั้นจะขยายส่วนหยาบออกมาเป็นกายหยาบ หรือเรียกว่าในฝ่ายรูปธรรม ในกลางธาตุละเอียดของรูปขันธ์ประมาณเท่าเมล็ดโพธิ์เมล็ดไทร ใสบริสุทธิ์ และกลางของกลางนั้นเป็นที่ตั้งของธาตุละเอียดนามขันธ์ 4 คือธาตุละเอียดของเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ซึ่งขยายส่วนหยาบออกจากธาตุละเอียดเป็นดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ เพราะมีธาตุเห็น ธาตุจำ ธาตุคิด ธาตุรู้ ซ้อนอยู่ ณ ภายใน และสุดละเอียดต่อจากนั้นก็ยังมีธาตุละเอียดของอายตนะ 12 ธาตุ 18 อินทรีย์ 22 อริยสัจ 4 ปฏิจจสมุปบาทธรรม 12 ซ้อนอยู่เป็นชั้น ๆ กันเข้าไป ณ ภายในกลางของกลางซึ่งกันและกัน นี้จะรู้เห็นได้เมื่อท่านปฏิบัติถึงธรรมกาย จะเห็นอาการมาบังเกิดในพระครรภ์มารดา มาด้วยรูปกายอุบัติ คือ เป็นกายทิพย์และก็มีกายมนุษย์ซ้อนอยู่ โดยปกติจะมาตั้งอยู่ตรงศูนย์กลางกายของบิดาไม่เกิน 7 วัน อาการเข้ามาจะเข้าทางปากช่องจมูก หญิงเข้าจมูกซ้าย ชายเข้าจมูกขวา คือผู้ที่จะมาเกิดเป็นหญิงก็จะมาเข้าทางจมูกซ้าย เป็นชายจะเข้าทางช่องจมูกขวา ไปตามฐานต่าง ๆ โดยเร็วแล้วก็ไปสงบนิ่งอยู่ตรงศูนย์กลางกายของบิดา ตรงกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายของบิดา ซ้อนกันอยู่ตรงนั้น ภายในไม่เกิน 7 วัน เมื่อบิดา มารดา มีความปฏิพัทธ์ รักใคร่กัน และเมื่อเป็นไปโดยธรรมชาติให้ธาตุธรรมของผู้เป็นบิดา ของผู้เป็นบุตร และของผู้เป็นมารดาอยู่ตรงกัน จะมีอายตนะ นี่ในกรณีของผู้ที่จะมาตั้งปฏิสนธิวิญญาณมาด้วยบุญกุศลที่เคยประกอบบำเพ็ญไว้ในระดับมนุษยธรรม จะถูกอายตนะโลกมนุษย์หรือภพมนุษย์ดึงดูธาตุธรรมนั้นออกจากศูนย์กลางบิดาในทันที ทางช่องจมูกหญิงซ้าย ชายขวา ไปเข้าช่องจมูกมารดา ซึ่งในขณะนั้นบิดา มารดาจะมีดวงตาเหลือบกลับไปข้างหลัง อันนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์เริ่มต้นแล้วที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติธรรมตามแนวสติปัฏฐาน 4 ถึงธรรมกายของพระพุทธเจ้า และถึงพระนิพพานด้วย เป็นผู้รู้เห็นแล้วเอามาแสดง ที่อาตมาแสดงอยู่นี้ก็ตามธรรมที่ท่านได้แสดงรายละเอียดเอาไว้ ในอาการที่เข้ามานั้นก็เข้าโดยอาการเดียวกันเข้าทางปากช่องจมูกซ้ายถ้าเป็นหญิง ถ้าเป็นชายก็เข้าทางปากช่องจมูกขวาของมารดาไปตามฐานต่าง ๆ แล้วมาตั้งปฏิสนธิวิญญาณในมดลูกมารดา คือมาที่รังไข่ที่กำลังจะสุกพอดี ในขณะที่ spermatozoa ของบิดาเข้าไปเจาะรังไข่ชั่วขณะจิตนั้นแหระหางของ spermatozoa ก็จะหลุด ก็จะเหลือแต่จุดเล็กใส ที่ภาษาพระเรียกว่า “กละรูป” ภาษาทางการแพทย์เรียก Embryo เป็นการเริ่มต้นการตั้งปฏิสนธิวิญญาณทั้งรูปขันธ์และนามขันธ์

และมีธาตุละเอียดเป็นธาตุสำเร็จซ้อนกันอยู่ตั้งแต่ขันธ์ 5 อายตนะ 12 ธาตุ 18 อินทรีย์ 22 อริยสัจ 4 ปฏิจจสมุปบาทธรรม 12 ซ้อนกันอยู่ในนั้น ภพชาติซ้อนกันอยู่ในนั้น เป็นภพเป็น ที่เรายืนอยู่นี้เป็นภพตาย ที่ภพเป็นเพราะเปลี่ยนแปลงตามสายปฏิจจสมุปบาทธรรมทุกขณะจิตที่มีเหตุปัจจัยปรุงแต่ง ทางฝ่ายดีก็ตามฝ่ายชั่วก็ตาม หรือแม้ฝ่ายกลาง ๆ ไม่ดีไม่ชั่ว และก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยนั่นแหระ ภพชาติเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเป็นไปตามนั้น นี่ตั้งปฏิสนธิวิญญาณแล้วเจริญวัยขึ้น ทีนี้รูปขันธ์อยู่ที่ไหน รูปขันธ์ก็คือส่วนที่เป็นกายทิพย์มีกายละเอียดซ้อนอยู่นั้นเองแต่ไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่ผู้เจริญวิชชา เมื่อปฏิบัติตามแนวสติปัฏฐาน 4 ถึงธรรมกายของพระพุทธเจ้า จะสามารถเห็นได้เพราะญาณทัศนะนั้นละเอียด ที่สามารถจะเห็นได้แต่การปฏิบัติโดยนัยอื่นที่เป็นไปด้วยชั้นศีล สมาธิ ปัญญา ให้แก่กล้าเป็นอธิจิต อธิศีล อธิปัญญาก็เห็นได้ แต่ว่าอย่างนี้เห็นได้ชัดเจน เป็นวิธีหนึ่งที่เห็นได้ชัดเจน ที่อาตมาจะเจริญพรให้ทราบ ซึ่งในยุคที่ผ่านมานั้นก็มีความรู้สึกต่อคำว่า "**ธรรมกาย**" เป็นของแปลกประหลาด เป็นของคล้ายกับว่านอกคัมภีร์หรือยังไง ไม่ใช่นอก อยู่ข้างใน อยู่ในนั้นแหระ จะขอกล่าวเพียงย่อ ๆ ไว้เท่านี้ก่อน ทีนี้เมื่อมาตั้งปฏิสนธิวิญญาณแล้วก็ด้วยรูปกายอุบัติจนถึงคลอดออกจากพระครรภ์มารดาแล้ว เจริญวัยขึ้น ซึ่งท่านทั้งหลายทราบดี จนถึงอายุ 29 ปี มีพระราชโอรส คือ **ราหุล** นี่เล่าลัดตัดความจะได้เร็วขึ้น ท่านทั้งหลายเข้าใจดีพุทธประวัติตอนนี้ ก็มีความรู้สึกว่าตนเองนั้นจะมีภาระเสียแล้ว เรียกว่า **ราหุลัง พันธนัง** มีเครื่องพูกซะแล้ว มีครอบครัวแล้วนิ ก็เคยเห็นนิมิตคนเกิด แก่ เจ็บ ตาย เห็นนิมิตของนักบวช เมื่อพระองค์นั้นทรงเจริญบุญกุศลคุณความดีอย่างยิ่งยวด เรียกว่า บารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมี เต็มส่วนของความเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ด้วยบุญบารมีนี้ หรือเรียกว่าบุญบารมีเตือนให้พระองค์มีสำนึกว่าขืนอยู่ใน**เพศคฤหัสถ์ เพศของผู้ครองเรือน ซึ่งเปรียบได้ดั่งไม้สดแช่อยู่ในน้ำไม่แห้งเอาไปสีกันไม่เป็นไฟ เพราะฉะนั้นสมควรจะออกบวช การออกบวชแล้ว ประพฤติพรหมจรรย์แล้ว ถ้ากามฉันทะยังมีอยู่ก็เปรียบเหมือนไม้ยกขึ้นมาบนบกแล้วแต่ก็ยังไม่แห้งสนิท สีกันก็ไม่เป็นไฟฉันใด นักบวชผู้บำเพ็ญสมณธรรมก็ไม่สามารถจะบรรลุคุณธรรมวิเศษที่สูงสุดได้ฉันนั้นเหมือนกัน แต่ถ้าไม้นั้นแห้งสนิทสามารถที่จะสีเป็นไฟได้ ให้แสงสว่างได้ฉันใดการบำเพ็ญสมณธรรมก็ฉันนั้น ต้องให้กามฉันทะแห้งแล้วก็ด้วยการบำเพ็ญสมณธรรมจะนำไปสู่การบรรลุโมกขธรรมได้** พระองค์จึงทรงตัดสินพระทัยบวชเพื่อช่วยตนเองคือพระองค์ก่อน ให้บรรลุโมกขธรรมก่อน แล้วจึงจะได้คุณธรรมนั้นมาแนะนำสั่งสอนญาติโยม ช่วยครอบครัว ราชนิกูลของพระองค์และประชาชนให้ได้ศึกษาสัมมาปฏิบัติ เข้าถึงคุณธรรมที่จะนำไปสู่ความพ้นโลกได้โดยนัยนี้ คุณโยมทั้งหลายพึงเข้าใจว่า **พระมหาบุรุษของเรานั้นทรงปรารถนาอะไร ทรงปรารถนา**

คุณธรรมที่ไม่ตาย เรียกว่า อมตะธรรม เพราะได้ทรงเห็นการเวียนว่ายตาย เกิด อยู่ในสังสารจักร ทุกคนเป็นหมด เกิดมาแล้วก็ แก่ เจ็บ ตาย เป็นอยู่อย่างนี้ ปู่ ย่า ตา ยาย มีมาเท่าไหร่ตายหมด นี่ส่วนของมนุษย์ และพระองค์นั้นเมื่อได้ไปศึกษาอยู่ในสำนักอาฬารดาบส อุทกดาบส สำเร็จสมาบัติ 8 คือ รูปญาน 4 อรูปญาน 4 ตรงนั้นให้เป็นที่เข้าใจได้เลยว่า พระองค์ทรงเจริญอภิญญาว่าความสามารถพิเศษ มีทิพจักษุ ทิพโสต ไปถึงสมันตจักษุแล้ว ตรงนี้ถึงแม้ไม่มีกำหนดไว้ ณ ที่ใดแต่พึงทราบหากใครปฏิบัติได้ตั้งแต่ระดับญาณจิตตั้งแต่ระดับปฐมญาณขึ้นไปจะรู้ได้เลยว่าอภิญญาความสามารถพิเศษ มีทิพจักษุ ทิพโสตจะเกิดขึ้นตราบใดที่จิตใจได้รับการอบรมสมาธิให้แนบแน่นมั่นคงและผ่องใสจากกิเลส นิวรณ์ เครื่องกั้นปัญญา อ่อนโยน ควรแก่งานเจริญอภิญญา เจริญวิชชาคุณเครื่องช่วยให้เห็นแจ้ง รู้แจ้งในสภาวธรรม ด้วยการที่ได้ทั้งรู้ ทั้งเห็นที่เราเรียกว่า “ตรัสรู้” นั่นแหระ เห็นตามที่เป็นจริง ที่ว่าเห็นตามที่เป็นจริงก็คือ เห็นสภาวธรรม และเห็นอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริงนำไปสู่การบรรลุมรรค ผล นิพพาน ที่สิ้นสุขแห่งทุกข์และเป็นบรมสุขอย่างถาวร ตามรอยบาทพระพุทธองค์ตามระดับภูมิธรรมที่ปฏิบัติได้ นี่เป็นไปอย่างนี้ นี่กล่าวมาแล้วเป็นเบื้องต้นว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นเสด็จอุบัติขึ้นแล้วในโลกด้วยรูปกายอุบัติ แล้วเมื่อบำเพ็ญสมณธรรมแล้ว ได้ตรัสรู้พระอริยสัจ 4 ในคืนวันเพ็ญเดือนวิสาขะเมื่อ 2598 ปีที่ผ่านมาแล้วนั้น พระองค์ได้ทรงเจริญทั้งอภิญญาและวิชชา มีวิชชาที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 เป็นลำดับ **วิชชาที่ 3 คืออาสวักขยญาณ** นั่นแปลว่าพระองค์ทรงเห็นแจ้งแทงตลอดเหตุในเหตุไปถึงต้น ๆ เหตุให้เกิดทุกข์ ที่เราเรียกกันว่า “ปฏิจจสมุปบาทธรรม” นั่นเอง และที่พระองค์ทรงเห็นแจ้งเหตุในเหตุไปถึงต้น ๆ เหตุให้เกิดทุกข์ พึงเข้าใจได้เลยว่าพระองค์ได้ตรัสรู้ทั้งทุกขอริยสัจ และทุกขสมุทัยอริสัจ แล้วก็เป็นไปพร้อมกันทุกขนิโรธอริยสัจ นั่นบรรลุมรรค ผล นิพพานไปแล้ว และทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ หนทางปฏิบัติเพื่อการพ้นทุกข์คืออริยมรรคมีองค์ 8 หรือที่เราเรียกว่า **ทางสายกลาง หรือ “มัชฌิมาปฏิปทา”** เป็นไปพร้อมกันด้วยญาณ 3 คือ สัจจญาณ กิจจญาณ กตญาณ ทรงหยั่งรู้หยั่งเห็น ที่เราเรียกกว่า “ตรัสรู้” ทรงเห็นด้วยพระองค์เองอย่างถูกต้องตามธรรมชาติที่เป็นจริงว่า แต่ละอริยสัจมีจริงอย่างไร นี่ข้อหนึ่ง เรียกกว่า สัจจญาณ แล้วควรจะทำอย่างไรในแต่ละอริยสัจ คือ ทุกข์ควรกำจัด สมุทัยควรทำให้เกิดและเจริญ นิโรธก็ควรทำให้แจ้ง มรรคควรทำให้เกิดและเจริญขึ้น และพระองค์ได้ทรงกระทำแล้วสำเร็จแล้วเป็นกตะญาณ นี่สัจจญาณ กิจจญาณ เป็นกตะญาณ เรียกว่าโดยญาณ 3 มีอาการ 12 นั้นเป็นอาการบรรลุคุณธรรมวิเศษตรัสรู้พระอริยสัจ 4 ด้วยญาณ 3 และในขณะนั้นก็เป็นไปในเวลาเดียวกันก็ทรงเห็นแจ้งในอาสวะกิเลส มีที่เกิดมาอย่างไร เป็นอาสวะกิเลสอย่างไร มีข้อกำจัดอาสวะกิเลสอย่างไร และกำจัดได้แล้วอย่างไร จึงชื่อว่า “**อาสวักขยญาณ**” เป็นญาณหยั่งรู้การทำอา

สวะกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ เป็น**พระอรหันต์ขีณาสพ ขีณาสวา หรือขณาสโว แปลว่า ผู้มีอาสวะสิ้นแล้วและได้ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ** ญาณเป็นคุณเครื่องช่วยในการตรัสรู้พระธรรมวิเศษอันยิ่งของมนุษย์ นี่พระองค์ทรงบรรลุคุณธรรมดังกล่าว ในยามปลายแห่งราตรีตอนรุ่งอรุณแห่งคืนวันเพ็ญเดือนวิสาขะ เมื่อ 2598 ปีที่ผ่านมา แล้วก็เอามาสอนเรา นี่ทั้งหมดนี้เป็นอาการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ที่อาตมากล่าวสรุปสรุปบำเพ็ญสมณธรรมมาเป็นอาสวักขยญาณมาเป็นวิชชาที่ 3 แต่ว่าขอกล่าวตรงนี้ซักนิดเพื่อให้ท่านเห็นว่าในยามต้นแห่งราตรีนั้น เมื่อพระองค์ทรงบำเพ็ญสมณธรรมนั้น ก่อนอื่นท่านทั้งหลายพึงทราบว่าพระมหาบุรุษของเรานั้นทรงบริสุทธิ์กาย วาจา ซึ่งเราปัจจุบันนี้ก็คือการรักษาศีล สำรวมระวังกาย วาจาให้เรียบร้อยดีไม่มีโทษนี่เองพระองค์ทรงปฏิบัติมาแล้วเป็นปกติ และในยามต้นแห่งราตรีประทับนั่งคู้บัลลังก์หลังจากได้ตั้งสัตยาธิษฐานว่าถ้าไม่บรรลุโมกขธรรมจะไม่ทำลายบัลลังก์ คือจะไม่ทรงลุกจากพระที่ นั้นพระองค์ทรงเริ่มที่สมถภาวนา เจริญรูปญานที่ 4 ทั้ง ๆ ที่พระองค์นั้นทรงสามารถเจริญสมาบัติ 8 อย่างคล่องแคล่ว แต่ทรงใช้เพียงแค่รูปญานที่ 4 เพียงพอที่จะอบรมจิตให้สงบตั้งมั่น และมีคุณเครื่องกำจัดกิเลส นิวรณ์ เครื่องกั้นปัญญา คือ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา กำจัดกิเลส 5 ข้อเป็นลำดับ คือ

- **ถีนมิทธะ** ความง่วง ความซึม ให้จิตใจปลอดโปร่ง
- **วิจิกิจฉา** ความลังเลสงสัยในธรรมปฏิบัติที่จะเป็นไปในส่วนให้เกิดปัญญาเห็นแจ้งในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริง
- **พยาปาทะ** ความหงุดหยิดขัดเคืองใจ เพราะกาย สังขาร ร่างกายไม่สบาย ดั่งเช่นผู้ที่ทรมานตนเองเกินไปอัตตกิลมถานุโยคก็ดี หรือก็เป็นไปด้วยกามกิเลส ดังนี้เป็นต้น ก็เมื่อไม่ได้ดั่งใจก็หงุดหยิดขัดเคืองใจ นี่พยาปาทะนี่เป็นความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ก็ระงับไว้
- **อุทธัจจกุกกุจจะ** ความฟุ้งซ่าน ความวิตกกังวลแห่งจิตใจหมดสิ้น สงบ ระงับไปหมด
- **กามฉันทะ** ความยินดี ยึดติดในรูป กลิ่น รส สัมผัส โผฏฐัพพะ(สิ่งสัมผัสทางกาย) เป็นอันหมดไป

พระทัยทั้งสงบตั้งมั่น ทั้งผ่องใส จากกิเลส นิวรณ์ เครื่องกั้นปัญญา แค่ญานที่ 4 นี่เพียงพอแล้ว และอ่อนโยนควรแก่งาน คืออภิญญาเกิดแล้ว ความสามารถพิเศษ มีทิพจักษุ ทิพโสต เจโตปริยญาณ มโนมยิทธิ อิทธิวิธี ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ เกิดแล้ว ค่อย ๆ เกิด ค่อย ๆ เจริญขึ้นแล้ว เรียก “**อภิญญา**”

ความสามารถพิเศษก็ได้ เรียกว่าวิชชา คุณเครื่องช่วยให้สามารถรู้เห็นสภาวะธรรมไปถึงอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริงก็ได้ แต่เป็นพื้นฐานที่ให้เจริญปัญญาเห็นแจ้งในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริง เป็นลำดับชั้นไป แต่ไปสุดท้ายคือ **อาสวักขยญาณ** เป็นวิชชาที่ 3 แต่ก่อนจะถึงขั้นนั้นในยามต้นแห่งราตรี พระมหาบุรุษของเราได้ทรงน้อมพระทัยไปเพื่อ**ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** อย่างเราธรรมดาก็เรียกว่า **อดีตังสญาณ** ระลึกชาติดูไปในอดีต ทรงเห็นสัตว์โลกทั้งหลายเวียนว่าย ตาย เกิด อยู่ในสังสารจักรไม่มีที่สิ้นสุด ไปสุคติภพบ้างแต่น้อย เช่นไปเกิดเป็นมนุษย์ ไปเกิดเทพยดา พรหม อรูปพรหม น้อย น้อยนัก แต่ไปทุคติภพ หรือภูมิ เป็นภพภูมิที่ไม่ดี ให้มีแต่ความทุกข์เดือดร้อน คือไปเกิดเป็นเปรตบ้าง สัตว์นรกบ้าง อสุรกายบ้าง สัตว์เดรัจฉานบ้าง มากต่อมากนัก ทรงเห็นตลอดแล้วนรก สวรรค์ ตอนนี้ และทรงเห็นไปถึง "**อายตนะโลกันต์**" ซึ่งอยู่นอกจักรวาล สัตว์โลกันต์นั่นเกาะอยู่ตามขอบจักรวาล แล้วก็มืดมิด ระหว่างจักรวาลนั่นก็จะเป็นทะเลน้ำกรดเย็น สัตว์พวกนี้ก็เกาะอยู่ตามขอบจักรวาลมืด พบกันก็ตะปบกัน กัดกัน กินกัน ยังไม่ทันได้กินกันเท่าไหร่หรอกก็ตกลงไปในทะเลน้ำกรด น้ำกรดก็กัดกินละลายหายไปแล้วก็เกิดขึ้นมาใหม่ เป็นอย่างนี้ชั่วนาตาปี พึงเข้าใจว่าสัตว์โลกันต์นี่ พระญาณของพระพุทธเจ้าทรงหยั่งรู้หยั่งเห็นได้เลยว่า**โอกาสที่สัตว์โลกันต์จะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก "ไม่มี"** เพราะอะไร ตรงนี้ต้องชี้แจงนิดหน่อย **เพราะเมื่อถูกทะเลกรดกินละลาย ธาตุธรรมทั้งหลายก็ได้เสียสภาพไปแล้ว และโดยอย่างยิ่งบุญกุศลที่เคยทำไว้นั้นก็ถูกชำระสะสางไปตลอด เป็นอยู่อย่างนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ๆ จนหมดเชื้อคุณธรรมในระดับมนุษยธรรมที่เคยทำไว้ที่จะนำกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกได้เป็นอันหมดโอกาส** และผู้ที่ไปเกิดในโลกันต์นรกนี้ต้องบอกซะก่อนว่าเป็นไปด้วย "**มิจฉาทิฏฐิ**" 3 ประการอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง เช่น

อันตรายอย่างใหญ่หลวงที่ทุกท่านไม่เคยรู้

- **อเหตุกทิฏฐิ** มีความเห็นว่าตนเองทำอะไรที่จะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดความทุกข์เดือนร้อนไม่เป็น พูดอย่างง่าย ๆ ว่า ไม่เป็นบุญ ไม่เป็นบาป ไม่เป็นเหตุปัจจัย เหมือนคนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรือฆ่ามนุษย์ที่มีคุณธรรม ที่มีคุณประโยชน์มาก ไม่ว่าจะเป็นผู้สั่งโดยตรง ผู้สั่งโดยอ้อมแล้วก็ไปบังคับบัญชาให้มีการเกิดการฆ่ากัน ผู้ที่ไม่สำนึกว่าตนเองเป็นเหตุปัจจัยแห่งการฆ่า เชื่อว่าตนเองไม่ใช่เหตุปัจจัย แต่จริง ๆ เป็นผู้กระทำเหตุปัจจัยนั้น ผู้ที่เห็นผิดอย่างนี้ชื่อว่า อเหตุกทิฏฐิ

และตัวเองนั้นแหระ เป็นผู้สั่งก็ดี ทางตรงก็ดี ทางอ้อมก็ดี และก็ผู้บังคับเป็นผู้ปกครองให้เกิดการฆ่าอย่างนั้นก็ดีในหมู่ชนทั้งหลายนั้น ก็ไม่สำนึกว่าตนเองเป็นคนก่ออกุศลกรรม ว่าเป็นบาปอกุศล ไม่สำนึก ไม่รู้ นี้เรียกว่า อเหตุกะ เมื่อครู่พูดถึงเหตุ**ก็อกิริยทิฏฐิ**

- **อกิริยทิฏฐิ** คือตัวเองไม่เป็นอันทำ ทำก็เหมือนไม่ได้ทำ ไม่รับว่าเป็นการทำ ปฏิเสธการกระทำดี ทำชั่ว และปฏิเสธผลว่าไม่มี
- **นัตถิกทิฏฐิ** คือเห็นว่าเมื่อทำไปแล้วก็ไม่มีผลอะไรเกี่ยวกับตนเอง ไม่มีผลเป็นบุญเป็นบาป ไม่มีบุญ ไม่มีบาป ปฏิเสธทั้งเหตุและผล

เหล่านี้ มิจฉาทิฏฐิ ทั้ง 3 ประการ คือ อเหตุกทิฏฐิ อกิริยทิฏฐิ นัตถิกทิฏฐิ อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้ง 3 อย่างนี้รวมเรียกว่ามิจฉาทิฏฐิ ใครกระทำความผิดศีลผิดธรรมด้วยมิจฉาทิฏฐิอย่างนี้ แม้มีชีวิตอยู่ในภพชาตินั้นก็ยังจะได้รับโทษเป็นความทุกข์เดือดร้อนจากผลของกรรมนี้ มีโอกาสสูงมากทั้ง ๆ ที่ยังอยู่ในภพชาติปัจจุบันนี้หนีกรรมไม่พ้น และเมื่อแตกกายทำลายขันธ์แล้วต้องรับโทษจากกรรมที่ทำ ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรกในชั้นต่าง ๆ ตามกรรม ชั้นสุดท้ายคือ “**อนันตริยกรรม**” พวกมิจฉาทิฏฐิจะได้รับผลตรงนั้นก่อน แล้วพ้นจากนั้น คำว่าพ้นนี้ไม่ใช่ว่าพ้นหมดนะ พ้นโดยที่มิจฉาทิฏฐิยังอยู่นั่นแหระจะนำไปความบังเกิดขึ้นในอายตนะโลกันต์ สัตว์โลกที่เป็นไปอย่างนี้ด้วยมิจฉาทิฏฐิเป็นกรรมหนักยิ่งกว่าอนันตริยกรรม รับผลก่อนทั้งหมดพอไปถึงโลกันตนรกดังที่ได้กล่าวแล้ว เมื่อเป็นสัตว์นรกต้องตกลงไปในทะเลน้ำกรดแล้ว ๆ เล่า ๆ นานเท่านานจนเชื้อคุณความดีที่เคยทำตอนเป็นมนุษยธรรมถูกกัดกินละลายหายไป หายไป หายไป จนไม่สามารถที่จะเป็นเหตุปัจจัยปรุงแต่งให้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ได้อีก อย่างดีก็มาเกิดเป็นสัตว์ชั้นต่ำ สัตว์เซลล์เดียว เช่น ไฮดรา อะมีบา พวกเชื้อโรคพวกไวรัสต่าง ๆ นี่มาจากนี้ส่วนมาก และถ้าร้ายกาจไปกว่านั้นก็จะไปเป็น**ธาตุธรรมของภาคมาร** ที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามกับภาคพระ คือ พระนิพพาน อยู่ตรงกันข้ามกัน อันนี้ให้เข้าใจ ที่อาตมายกตัวอย่างนี้มากล่าวเพื่อให้เข้าใจว่า “**ขณะนี้ในประเทศชาติของเราชื่อว่าเป็นเมืองพุทธ แต่คนไม่รู้บาป บุญ คุณ โทษ มากขึ้นเพราะไปรับเอาความเจริญทางวัตถุมาบำบัด หรือมาสนองความต้องการของตนและก็หลงเพลิดเพลินติดอยู่ในทรัพย์สมบัติ ในอำนาจราชศักดิ์ต่าง ๆ จนมีผลให้ตนเองมีความเห็นผิดแล้วไปคิดทำลายล้างผู้อื่นให้เกิดโทษ เกิดความทุกข์เดือนร้อนอยู่ในยุคปัจจุบันนี้มากมาย**” ก็เพื่อให้ท่านทราบและระวังความเป็นมิจฉาทิฏฐิ เนื่องด้วยความเป็นมิจฉาทิฏฐิไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะคนนอกศาสนาที่หลงผิดไป คนนอกศาสนาที่พอจะเข้าใจถูกก็มีนะ แต่ที่หลงผิดไปก็มี แต่ในพุทธของเราที่หลงผิดไปก็มี เป็นมิจฉาทิฏฐิได้ และ

ก็เป็นไปอย่างงั้นด้วย อย่าไปทรนงตนว่าเป็นพุทธแล้วจะเป็นมิจฉาทิฏฐิไม่ได้ ไม่จริง คิดอย่างนั้น ทำอย่างนั้น ก็เป็นอย่างนั้น เหมือนปลูกมะพร้าวแน่นอนต้องออกลูกมาเป็นมะพร้าวแน่นอน มันไม่ออกมาเป็นลูกหมาก หรืออะไรๆ อย่างอื่น มะม่วง อย่างนี้ไม่ได้ฉันใดฉันนั้น นี้อาตมาเน้นไว้ตรงนี้ก่อนเพื่อให้ท่านทั้งหลายรู้บาป บุณ คุณ โทษ ว่าที่ท่านทั้งหลายกระทำความไม่ดี ผิดศีล ผิดธรรม ทุกข้อนั่นแหระ เรียกว่าอกุศลกรรมบท 10 ทำเองก็ดี สั่งให้คนอื่นทำก็ดี ยินดีที่ผู้อื่นทำก็ดี ยกย่องผู้กระทำอกุศลกรรมบทอย่างนั้นก็ดี 4 ประการนี้ร่วมเรียกว่า อกุศลกรรมบท 40 โอกาสที่จะไปบังเกิดในทุคติภูมิ ไปเป็นเปรต สัตวนรก อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มีถึงเกือบ 100% ที่บอกว่าเกือบ 100% เพราะอะไร เพราะไอ้ที่เบาก็เบาไปหน่อย เกิดช้าหน่อย แต่ที่หนักก็ไปเลย และถ้าเป็นมิจฉาทิฏฐิ มี **นัตถิกทิฏฐิ อกิริยทิฏฐิ อเหตุกทิฏฐิ** เป็นต้นเหล่านี้ ดั่งที่ได้ชี้แจงมาแล้วนี้ ท่านจะได้รับโทษทั้งในภพชาติปัจจบันทันตาเห็นแน่นอน แต่ว่าจะเป็นอย่างไรเป็นเรื่องของกรรมปรุงแต่ง แล้วไปได้รับโทษในทุคติภูมิ แล้วผ่านจากทุคติภูมิในกามภพนี่ พอเสร็จกรรมจาก**อเวจีมหานรก**ก็จะผ่านไปสู่**โลกันตนรก** ที่มีในพระบาลีว่า "**แม้พระญาณพระพุทธเจ้าผู้ทรงเห็นแจ้ง ทรงรู้แจ้งแล้ว สัตว์โลกันต์ที่จะมีโอกาสได้มาเกิดเป็นมนุษย์อีกนั้นกำหนดไม่ได้ ก็คือ ไม่มี**" เพราะฉะนั้นอันนี้คืออันตรายอย่างใหญ่หลวงที่ทุกท่านไม่รู้ เป็นพุทธแต่ไม่รู้ นี่อันตรายอย่างใหญ่หลวง เพราะฉะนั้นนี่คืออันตรายในวัฏ

ทีนี้ นี่กล่าวเฉพาะในยามต้นแห่งราตรีที่พระพุทธองค์ทรงเห็นแจ้งตลอดหมดแล้ว เป็น**วิชชาที่ 1 คือ บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ในยามกลางแห่งราตรี สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเจริญฌานสมาบัติใหม่อีกครั้งหนึ่งถึงฌานที่ 4 พระทัยตั้งมั่นเป็นสมาธิ แนบแน่น มั่นคง ผ่องใส อ่อนโยนควรแก่งานแล้วนั้นทรงน้อมพระทัยไปเพื่อ **จุตูปปาตญาณ** ทรงเห็นสัตว์โลกเป็นไปตามกรรมอย่างที่อาตมากล่าวแล้วนั่น ทรงเห็นตลอดหมดว่าสัตว์โลกนั้นกระทำกรรมอย่างไร อย่างไร ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม ไปได้รับผลกรรมอย่างไร ตามที่อาตมาได้ชี้แจงไปแล้วนั้นมาจากคัมภีร์ทั้งนั้น ที่อาตมาได้นำมากล่าว แต่ก็อาจจะเพิ่มเติมในรายละเอียดสำหรับผู้ได้ศึกษาสัมมาปฏิบัติ ใครก็ตามสามารถศึกษาสัมมาปฏิบัติ ได้เข้าไปรู้ไปเห็นสภาวธรรมตามที่เป็นจริงดังกล่าวนี้ก็จะรู้อย่างนี้ได้ รู้มากกว่าที่อาตมากล่าวได้ อาตมาไม่ได้บรรลุคุณธรรมวิเศษวิโสอะไรหรอกนะ ก็ได้ข้อมูลจากครูบาอาจารย์ จากผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมได้ผลดี ตัวเองก็มีเศษทุลีของการมีประสบการณ์บ้างเล็กน้อย เท่านั้นแหระ และก็ร่วมทั้งหลักธรรมต้องไปดูในคัมภีร์ในพระไตรปิฎกและอรรถกถาแล้วก็ปริยัติ ปฏิบัติมาประกอบกันก็จึงนำเหตุนี้มากล่าว ผลนี้มากล่าวอย่างนี้ ทีนี้ในยามปลายแห่งราตรีพระองค์ทรงสลดพระทัยว่า ทำไมสัตว์โลกทำดีได้ในระดับหนึ่ง เสวยบุญแห่งคุณความดีนั้นแล้วในระยะเวลาหนึ่งต้องตายหมด ไม่ใช่แต่มนุษย์ พระองค์

ทรงเห็นตลอดไปหมดแล้วตั้งแต่เจริญสมาบัติ 8 ได้นั่น ทิพจักษุ สมันตจักษุ ทิพโสตเกิดและเจริญแล้วพระองค์ทรงเห็นไปถึงพรหม อรุปพรหม ขนาดโลกมนุษย์เราเนี้ยถูกทำลายด้วย**กัปปวินาศ**ต่าง ๆ แล้ว อรูปพรหมยังไม่ตาย พระพุทธเจ้ามาเสด็จอุบัติอีกหลายองค์ก็ยังไม่ตาย แต่ก็ต้องตาย นี่พระองค์ทรงเห็นหมด จึงเสด็จออกจากสำนักอาฬารดาบส อุทกดาบส ไปบำเพ็ญเพียรสมณธรรมแต่พระองค์เดียว แล้วบัดนี้ก็ได้กล่าวมาเชื่อมถึงกันว่าพระองค์ทรงเจริญสมณธรรมด้วยการสำรวมระวังกาย วาจา ให้สงบ ให้เรียบร้อยดีไม่มีโทษ นี่ข้อที่ 1 เป็น**ศีลวิสุทธิ ความหมดจดแห่งศีล** แล้วอบรมจิตให้ตั้งมั่น ผ่องใส อ่อนโยนควรแก่งาน ผ่องใสจาก กิเลส นิวรณ์เครื่องกั้นปัญญา อ่อนโยนควรแก่งาน เจริญถึงสมาบัติที่ 4 หรือรูปฌาน 4 อยู่ตลอด ตรงนี้พระทัยตั้งมั่นเป็นสมาธิ แนบแน่น มั่นคง และเป็น**จิตตวิสุทธิ ความหมดจดแห่งจิต** และนี่แหระจะนำไปสู่การเจริญปัญญาเห็นแจ้งในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริง เริ่มตั้งแต่**ทิฐิวิสุทธิ ความหมดจดแห่งความเห็น** ซึ่งจะนำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจ ความเห็นแจ้ง ในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริง นำไปสู่มรรค ผลนิพพาน ที่สิ้นสุดแห่งทุกข์และที่เป็นบรมสุขอย่างถาวรตลอดไป พระองค์เมื่อบำเพ็ญสมณธรรมจนบรรลุสำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ว่าคุณธรรมของพระองค์นั้นได้บริสุทธิ์ ผ่องใส ไปตั้งแต่เจริญศีล สมาธิ ปัญญาเป็นอธิศีล อธิจิต อธิปัญญา ปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา ถึงธรรมโคตรภู ได้โคตรภูญาณ และก็พระโสดาพระสกะทาคา พระอนาคา ถึงพระอรหัต เป็นไปพร้อมกัน ไม่เหมือนกับ**อนุพุทธะ**ที่ศึกษาสัมมาปฏิบัติตามพระธรรมของพระพุทธเจ้า ค่อย ๆ บรรลุ แต่พระองค์นั่นพรึบเดียวหมดเลย ดังนี้ นั่นในยามปลายแห่งราตรีทรงบรรลุ**อาสวักขยญาณ**เป็นวิชชาที่ 3 ตรัสรู้ ทรงเห็นด้วยพระองค์เองอย่างแจ่มแจ้งและถูกต้องตามความเป็นจริง และได้บรรลุ **พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ** ญาณอันเป็นเครื่องช่วยในการตรัสรู้อย่างเยี่ยมยอด เมื่อสำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในยามรุ่งอรุนแห่งคืนวันเพ็ญเดือนวิสาขะเมื่อ 2598 ปีที่ผ่านมานี่นั้น พระองค์ทรงมีญาณหยั่งรู้หยั่งเห็นสภาวธรรม ความเป็นไปของสัตว์โลกทั้งหลายตลอดทั่วแสนโกฏิจักรวาลอนันตจักรวาลไม่มีประมาณ ที่นี้เรามาดูผลของการปฏิบัตินี้ อะไรเกิดขึ้น เมื่อครู่ได้กล่าวว่าเขาให้มาพูดในหัวข้อพุทธปาฏิหาริย์ อาตมาก็เลยจะไม่กล่าวปฏิหารย์โดยวิธีอื่น ซึ่งเขาให้หัวข้อมาดีมาก “พุทธปาฏิหาริย์” ต้องกล่าวปฏิหารย์ในพระพุทธศาสนา **มีเหตุปัจจัยที่จะเกิดพุทธปาฏิหาริย์นี้โดยการศึกษาสัมมาปฏิบัติดั่งที่เล่ามา ศีล สมาธิ ปัญญา อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา ปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา ธรรมโคตรภู พระโสดา พระสกะทาคา พระอนาคา พระอรหัต ถึงตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า** นี่ทั้งหมดนี่เมื่อบรรลุคุณธรรมไปเป็นลำดับนั้นพุทธปาฏิหาริย์ได้เกิดขึ้นเป็นคุณธรรมซ้อนอยู่ พุทธปาฏิหาริย์ดังกล่าวนั้นพระพุทธองค์ทรงตรัสอย่างนี้ อาตมา

ต้องนำมาอ่านให้ฟัง “พระองค์ทรงได้ตรัสกับ **เกวัฏฏคหบดี ว่า เกวัฏฏ นี่ปฏิหารย์ 3 อย่างที่เราได้ทำให้แจ้งด้วยปัญญาอันยิ่ง** เห็นหมั้ยนี่แหระพุทธปฏิหารย์ **แล้วประกาศให้ผู้อื่นได้รู้ 3 อย่าง คือ อิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์ และอนุสาสนีปาฏิหาริย์** และพระพุทธองค์เคยได้ทรงตรัสกับสังคารวพราหมณ์ ณ ที่แห่งหนึ่งอีกว่า พราหมณ์ ปฏิหารย์ 3 อย่างมีอยู่นะ คืออิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์ และอนุสาสนีปาฏิหาริย์ **พราหมณ์ก็กราบทูลถามต่อไปว่า ข้าแต่พระโคดมผู้เจริญ เว้นพระโคดมแล้วภิกษุอื่นซักรูปหนึ่งซึ่งเป็นผู้ประกอบด้วยปฏิหารย์ 3 อย่างมีอยู่หรือ พระพุทธองค์ทรงตรัสตอบว่า “พราหมณ์ มี มิใช่ 100 มิใช่ 200 มิใช่ 300 มิใช่ 400 มิใช่ 500 มีมากกว่านั้นอีกที่ประกอบด้วยปฏิหารย์ 3 อย่างนี้”** พราหมณ์ก็กราบทูลถามต่อไปอีกว่า **พระโคดมผู้เจริญ ก็เดี๋ยวนี้ภิกษุเหล่านั้นอยู่ที่ใดเล่า** สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสตอบ **พราหมณ์ ก็อยู่ในหมู่ภิกษุนี่แหระ** เห็นหมั้ยเพราะฉะนั้นเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องนอกคอก บางคนแค่พูดว่าปฏิหารย์จะชักตายซะให้ได้ แถมบอกว่าไอ้นี่มันเรื่องนอกพระศาสนา ไอ้เรื่องนอกพระศาสนาก็เรื่องนอกซิ ไอ้ในก็เรื่องของในซิท่านต้องเข้าใจ อาตมา ที่กล่าวมาถึงการบำเพ็ญสมณธรรมจนบรรลุคุณธรรม อาสวักขยญาณ เป็นพระอรหันต์ขีณาสพ ผู้สยัมภู ผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง นั้นทรงเจริญด้วยปฏิหารย์ 3 อย่าง ปฏิหารย์มันแปลว่าอะไรละ มันแปลว่า สำเร็จเป็นอัศจรรย์ อิทธิมันแปลว่า สำเร็จ สำเร็จเป็นอัศจรรย์นั้นมีมากมายเป็นร้อยเป็นพันข้อ แต่**พระพุทธองค์กล่าวถึงความสำเร็จเป็นอัศจรรย์ กล่าวอยู่ในอภิญญา 6 วิชชา 3 วิชชา 8 อันครอบคลุมถึงอภิญญา 6 รวมทั้งจตุปฏิสัมภิทาญาณ และสำหรับพระพุทธเจ้ายังมีอีก อาสยานุสยญาณ อินทรีย์โปรปริยัติญาณ อันนี้คือคุณธรรมสำหรับผู้ที่จะบรรลุเป็นพระพุทธเจ้านั้น ต้องรู้อินทรีย์ของสัตว์ทั้งหลาย รู้<u>อาสยานุสยญาณ ก็ข้อที่เขาเคยปฏิบัติมาในอดีต แล้วเจริญสมณธรรมมาเรื่อย ๆ เมื่อพระองค์ทรงเห็นบุคคลนั้น ด้วยพระญาณก็ดีหรือด้วยพระเนตร ด้วยมังสจักษุก็ดี ทราบโดยทันทีว่าผู้นี้เคยปฏิบัติคุณความดีมาอย่างไร แก่กล้าเพียงไร ญาณนั้นแก่กล้าเพียงไร แล้วพระองค์ทรงสอนบุคคลนั้นเพียงนิดเดียว บุคคลนั้นก็สามารถบรรลุมรรค ผลได้</u>** นี้คือทรงเห็นอินทรีย์แก่กล้า แล้วก็คุณธรรมที่พึงปฏิบัติที่ชื่อว่า **อาสยานุสยญาณ อินทรีย์โปรปริยัติญาณ** เป็นญาณเครื่องช่วยให้โปรดสัตว์ ทีนี้กล่าวถึงวิชชา 3 วิชชา 8 **วิชชา 3 เมื่อครู่กล่าวคือปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ** นี้เป็นหลักสำคัญ **หลักสำคัญที่สุดที่เป็นโลกุตรวิชชา หรืออภิญญา คืออาสวักขยญาณ** และที่จะนำไปสู่โลกุตรนั้นเริ่มตั้งแต่ วิปัสสนาปัญญาหรือวิปัสสนาวิชชา ซึ่งเป็นวิชชาที่ 1 แล้วต่อไปอีก 6 ข้อ คือทิพจักษุ ทิพโสต มโนมยิทธิ อิทธิวิธี เจโตปริยญาณ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ และอาสวักขยญาณ ใน 6 ข้อนี้ยกเว้นข้อที่ 1 อยู่ในขั้นโลกียธรรม โลกีอภิญญา หรือโลกียวิชชา วิชชาดังกล่าวนี้

เมื่อเกิดขึ้นเจริญขึ้นด้วยการศึกษาสัมมาปฏิบัติ แต่ถ้า**เมื่อใดบุคคลที่เจริญด้วยวิชชาหรืออภิญญาในระดับโลกียะนี้ไม่เจริญวิปัสสนา อภิญญา หรือวิชชา เป็นการเจริญปัญญาให้เห็นแจ้งสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริงที่จะนำไปสู่โลกุตรปัญญาคือ อาสวักขยญาณ ถ้าใครไม่เจริญแล้วมีโอกาสหลงผิด** มีความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปได้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ถ้าใครยึดถือด้วยตัณหา ทิฏฐิ นำไปสู่ความหลงผิดแล้วเหลิง แล้วประพฤติปฏิบัติผิด ๆ ต่อไปให้กิเลส ตัณหา อุปาทาน ครอบงำจิตใจมากเพียงไรก็เป็นโทษแก่ตนเองและผู้อื่นมากเพียงนั้น นี่แหระที่อาตมานำธรรมปฏิบัติมากล่าวก่อนเพื่อให้เห็นพุทธปาฏิหาริย์ว่าจะต้องเกิดด้วยในแนวทางการปฏิบัติตามแนวทางพระพุทธศาสนาดังกล่าวแล้ว จะได้ไม่หลงทาง แม้อาตมาได้แนะนำสั่งสอนผู้อื่นให้ศึกษาสัมมาปฏิบัติแล้วเกิดปาฏิหาริย์ดังกล่าว บางคนถ้าเชื่อฟัง ถืออยู่ในจิตใจ ไม่กำเริบ สำรวมระวังศีลและอินทรีย์ สำรวมระวังหิริและหิริโอตัปปะ และศึกษารุดหน้าไปเป็นพหูสูตให้ เห็นแจ้ง รู้แจ้ง ในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริงด้วยการที่ได้ทั้งเห็นและทั้งรู้ แล้วดำเนินต่อไปเจริญสติปัฏฐาน 4 นำไปสู่อาสวักขยญาณ ถ้าไม่ดำเนินไปในแนวนี้มีโอกาสหลงทาง หลงผิด ว่าตนเองเก่งแล้ว วิเศษแล้ว แล้วก็ไปหลงพยากรณ์ที่อื่นให้คนอื่น คนนั้นว่าอย่างนั้น คนนี้ว่าอย่างนี้ เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ไปพยากรณ์เขา มีอยู่ที่หลงผิด

กลับมาสู่เรื่องปาฏิหาริย์ 3 อย่าง ปาฏิหาริย์ 3 อย่าง**ถือเอาอนุสาสนีปาฏิหาริย์เป็นหลัก** ปาฏิหาริย์ก็คือ การรู้จักแนะนำสั่งสอนบุคคลให้บำเพ็ญสมณธรรม นำไปสู่การเห็นแจ้ง รู้แจ้งในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริง นำไปสู่ความบรรลุมรรค ผล นิพพาน ที่สิ้นสุดแห่งทุกข์และที่เป็นบรมสุขอย่างถาวรตลอดไป นี่ต้องดำเนินทางนี้ นี่แหระอนุสาสนีปาฏิหาริย์ **ปาฏิหาริย์ คือ แนะนำสั่งสอนให้เห็นจริง ปฏิบัติตามได้** ตามพระธรรมคุณที่เราสรรเสริญว่า **สันทิฏฐิโก** เป็นธรรมที่เห็นได้ด้วยตนเอง **อกาลิโก** เกิดขึ้น เจริญขึ้น เห็นผลได้ไม่ประกอบด้วยกาล **เอหิปัสสิโก** ควรที่จะชี้ให้ผู้อื่นเห็นได้ ก็คือ พิสูจน์ได้ นี่ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ เอหิปัสสิโก พิสูจน์ได้ **โอปนยิโก** ควรน้อมมาสู่ใจตน มาสู่ความปฏิบัติ **เวทิตัพโพ วิญญูหิ** เป็นวิสัยของบัณฑิต ผู้รู้ จึงจะเห็นแจ้งรู้แจ้งพระธรรมของพระพุทธเจ้าได้ หรือตามพระธรรมของพระพุทธเจ้าที่ละเอียดลึกซึ้งสูงขึ้นไปได้ เพราะฉะนั้นที่ว่าพิสุจน์ได้ การสอนนั้นก็แล้วแต่ใครจะมีศิลปะ เป็นทั้ง Art (ศิลปะ) แต่ต้องมี Science (วิทยาศาสตร์) คือต้องเป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์ พระพุทธองค์นั้นทรงเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมยอดมาก่อนแล้ว ด้วยการศึกษาสัมมาปฏิบัติ หาข้อมูลอย่างมีระบบเรียกว่า System Metric Study ได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ที่ถูกต้องตามเป็นจริง ทรงเห็นแจ้งโลก เหมือนกับเอามะขามป้อมมาวางบนฝ่ามือ เชื่อถือได้ ถูกต้อง และตรง

ประเด็น ตรงประเด็นเรื่องอะไร ตรงประเด็นที่ไม่เลอะเทอะ เปรอะเปื้อน ตรงไปเพื่อศึกษาว่าความทุกข์ของตัวเองและของสัตว์โลกเป็นยังไง

- อะไรเป็นเหตุแห่งทุกข์ และเข้าถึงสภาวะที่ทุกข์ดับเพราะเหตุดับได้อย่างไร โดยวิธีใด นั่น**มรรคมีองค์** 8
- ปฏิบัติแล้วได้ผลอย่างไร **คือ อริยสัจ** 4
- นำไปสู่ทางนี้ทางเดียว คือ **สติปัฏฐาน** 4

นี้ทางนี้ทางเดียวที่จะนำไปสู่ความเห็นแจ้งรู้แจ้งในสภาวธรรมและอริยสัจธรรมตามที่เป็นจริง เป็นทางมรรค ผลนิพพาน ดำเนินในทางนี้ นี่ถ้าดำเนินในทางนี้แล้วก็จะไม่ผิดทาง เพราะฉะนั้น**ปาฏิหาริย์ต่างที่ ๆ ที่เกิดขึ้นเป็น** By Product **คือเป็นของที่เกิดขึ้นมาประกอบ และที่เป็นแก่นสารคือ อาสวักขยญาณ อาสวักขยญาณนี่เป็นแกนกลาง เป็นแก่นสาร เป็นโลกุตรอภิญญา และหรือเป็นโลกุตรวิชชา** จำไว้ต้องดำเนินไปทางนี้ แต่ที่ดำเนินไปแล้วแน่นอนละเกิดทั้งอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์ อิทธิปาฏิหาริย์นี่ก็อยู่ในวิชชา 8 ครอบคลุมถึงอภิญญา 6 ที่ได้กล่าวมาแล้ว คืออิทธิวิธีและก็ร่วมไปถึงมโนมยิทธิด้วย เป็นต้น นี่เป็นต้นนะ ความจริงทั้งหมดนั้นเป็นอิทธิปาฏิหาริย์ แต่ว่าวิปัสสนาวิชชานั้นเป็นอภิญญาหรือวิชชาที่นับเนื่องในวิปัสสนาปัญญานำไปสู่โลกุตรปัญญาโดยเจริญอาสยานุสยญาณ ญาณหยั่งรู้วิธีทำอาสวะให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ เพราะฉะนั้นจึงไม่หลงทางถ้าปฏิบัติตามแนวทางพุทธ เป็นพุทธปาฏิหาริย์ ไม่หลงทาง แต่ถ้ามันผิดไปจากนี้หลงทางมีโอกาสเกิดสูงมากเพราะเวลามันเกิดขึ้นมาแล้วมันเกิดขึ้นเป็นเรื่องอัศจรรย์ เพราะฉะนั้นอาตมาจึงกล่าว**อนุสาสนีปาฏิหาริย์**ก่อน ถ้าท่านปฏิบัติศีล สมาธิ ปัญญา ศีลเป็นที่เข้าใจ สมาธิหรือสมถภาวนา คืออุบายวิธีสงบใจเจริญให้เต็มที่ ให้ถูกวิธี ก็จะได้ผลดีและเร็ว ขอยกตัวอย่างซักเรื่องหนึ่ง ซักตัวอย่างหนึ่ง อุบายวิธีที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้ยกกรรมฐานที่มีคุณค่า 3 อย่างมาประกอบกัน อานาปานสติ หนึ่ง อาโลกกสิณ หนึ่ง พุทธานุสสติ หนึ่ง มาใช้ประกอบกันเพื่อเป็นสื่อที่จะนำใจ คือธรรมชาติ 4 อย่าง ความเห็นด้วยใจ ความจำ ความคิด ความรู้ ที่ขยายส่วนหยาบมาจากเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ขยายมาจากธาตุละเอียดในกลางกำเนิดของธาตุธรรมเดิม อบรมธรรมชาติ 4 อย่างของใจให้สงบ ให้ตั้งมั่นด้วยอุบายวิธีที่มีประสิทธิภาพประสิทธิผลสูง ที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเลือก คงจะไม่มีเวลาจะแนะนำไปมากกว่านี้ แต่ว่าให้เข้าใจว่าปฏิบัติไปแล้วให้ใจไปสงบนิ่งที่ศูนย์กลางกาย กลางกำเนิดธาตุธรรมเดิม จะปรากฏเห็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายที่ไป

เกิดมาเกิด ที่อาตมากล่าวในตอนแรก เมื่อมาตั้งปฏิสนธิวิญญาณ มาด้วยดวงธรรมที่ทำให้เป็นกาย มีกายละเอียดเป็นรูปธรรมซ้อนอยู่และมีนามธรรมซ้อนอยู่กลางธาตุธรรมเหล่านั้นที่ประกอบด้วยขันธ์ 5 อายตนะ 12 ธาตุ 18 อินทรีย์ 22 อริยสัจ 4 ปฏิจจสมุปบาทธรรม 12 ที่กล่าวโดยรวมก็คือเป็นที่ตั้งของกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต และธรรมในธรรม อยู่ตรงนี้เอง อยู่ที่ศูนย์กลางกำเนิดธาตุธรรมเดิม เมื่อพัฒนาให้ใจสงบหยุดนิ่งกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกาย ใจบริสุทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไปถึงธรรมที่บริสุทธิ์ในตัวเอง คือมนุษยธรรม จะปรากฏ**กายมนุษย์ละเอียด**อยู่ในตัวเรานี่เอง นี่แหระกายในกาย ของจริงเลยอยู่ตรงนี้ กายมนุษย์ละเอียดหน้าตาเหมือนผู้ปฏิบัติแต่โปร่งใสสวยงามกว่ากายเนื้อ เวลาเรานอนหลับไปฝันแล้วก็มารายงานกายเนื้อ เพราะอายตนะตั้งอยู่ในกลางของกลางซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้นเวลาฝันถ้าใครใจสงบแล้วก็มักจะเป็นจริง หรืออาจจะตีความติดหน่อยก็แล้วแต่ใครจะมีความชำนาญ แต่ว่าอย่าไปสนใจมาก แล้วเมื่อให้กายมนุษย์ละเอียดเจริญภาวนาต่อไปโดยนัยเดียวกัน หยุดในหยุด กลางของหยุด กลางของกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายเข้าถึงคุณธรรมตั้งแต่เทวธรรมขึ้นไป ให้ใสบริสุทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ศูนย์กลางขยายว่างออกไป **กายทิพย์**ก็ปรากฏ กายทิพย์นี่โตเป็น 2 เท่าของกายมนุษย์ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นทิพย์ก็ 2 เท่าโดยประมาณ ปฏิบัติไปก็เข้าถึงโดยนัยเดียวกันก็เข้าถึง**กายทิพย์ละเอียด** โดยอาศัยวิธีปฏิบัติโดยนัยเดียวกัน อาศัยคุณธรรมแห่งจิตใจที่ตั้งอยู่กลางของกลางในกายที่บริสุทธิ์ผ่องใส เวทนาในเวทนาที่เปลี่ยนไปเป็นสุขเวทนา จิตในจิตที่ผ่องใส ธรรมในธรรมที่เป็นคุณธรรมที่สูงขึ้น ๆ เป็นลำดับจากมนุษยธรรมเข้าถึงเทวธรรม เข้าถึงหรหมธรรม อรูปหรหม เป็นลำดับไปสุดละเอียดปรากฏธรรมกายเกศดอกบัวตูมใสสว่างขึ้น ท่าน ในขณะที่ปฏิบัตินั้นอย่างหยึดเบญจขันธ์ทั้งหมดปล่อยวางจึงจะสูงขึ้น ๆ จนกระทั้งปล่อยวางอุปาทานในเบญจขันธ์ชั่วคราวในขณะนั้นเรียกว่า **วิกขัมภนวิมุตติ** นั้นจะปรากฏธรรมกาย ถ้าเป็นบุคคลที่ได้สั่งสมอบรมมาดีแล้วในระดับที่จะเข้าถึงธรรมกายขึ้นไป ตั้งแต่ธรรมกายโคตรภูขึ้นไปก็เข้าถึงได้ ท่านจะรู้สึกถึงคุณค่าแห่งการปฏิบัตินี้ ถ้าใครปฏิบัติไปตามนี้ประการแรกปฏิบัติได้เข้าถึงตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียดขึ้นไปแล้วจะรู้เห็น ข้อที่ 1 ว่าหมดทั่วสารพางค์กายในชีวิตเรานั้นประกอบด้วยรูปธรรมและนามธรรมคือนามขันธ์ 4 แล้วก็เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยที่เป็นบุญกุศลในระดับมนุษยธรรมที่บริสุทธิ์ก็จะเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์นั้นกายในกายก็ผ่องใส เบาด้วย เป็นทิพย์ไปแล้ว เวทนาในเวทนาก็เปลี่ยนเป็นสุขเวทนา จิตในจิตก็ผ่องใสยิ่งขึ้น เป็นสมาธิตั้งมั่น เป็น**เอกัคคตาจิต**ยิ่งขึ้นไป ธรรมในธรรมก็เป็นคุณธรรมในระดับมนุษยธรรมขึ้นไป ด้วยการปฏิบัติทานกุศลศีลกุศล ภาวนากุศล ที่บริสุทธิ์ยิ่งและธรรมในธรรมนั้นสุดท้ายเนื่องด้วยเป็นที่ตั้งของธาตุละเอียดของขันธ์ 5

อายตนะ 12 ธาตุ 18 อินทรีย์ 22 อริยสัจ 4 ปฏิจจสมุปบาทธรรม 12 ในประการสุดท้ายนั้นเราจะเห็นภพชาติเป็นสุคติภพ เปลี่ยนไปแล้วตามสายปฏิจจสมุปบาทธรรม นี่เปลี่ยนไปในระดับมนุษยธรรม แต่**ตราบใดที่อวิชชายังทำหน้าที่ก็ยังต้องเกิดอยู่** แต่เกิดไปในสุคติภพ เปลี่ยนแปลงทันทีตามสายปฏิจจสมุปบาทธรรมทุก ๆ ขณะจิต แต่ถ้าใครปฏิบัติหรือประพฤติปฏิบัติเป็นบาปอกุศลปรุงแต่ง กายเหล่านี้ก็ดับ เวทนาก็เป็นทุกขเวทนา จิตในจิตก็เป็นจิตที่มัวหมอง ธรรมในธรรมก็ตกต่ำผิดศีลผิดธรรม ภพชาติก็เกิดทันทีเป็นทุคติภพ ถ้าใครถึงธรรมกายจะเห็นกายในกายของบุคคลนั้นเป็นกายเศร้าหมองไม่ผ่องใส ซ่อมซ่อ บางคนเป็นเปรต ยกตัวอย่างให้ฟัง อาตมามีเพื่อนร่วมงานอยู่ที่ AUA ชื่อว่านายธรรมานุภาพ นามสกุล มิตรสกุล อาตมาได้นำไปปฏิบัติที่วัดปากน้ำ เธอเป็นคริสต์ ครอบครัวของเธอก็เป็นคริสต์ก็มี อิสลามก็มี เพราะเป็นคนสงขลา พุทธก็มี จนจำไม่ได้ว่าใครเป็นอะไร นี่หลวงตาจำไม่ได้ แต่เธอบอกไว้ เธอก็เป็นคริสต์แต่พอไปปฏิบัติได้ถึงธรรมกายแล้ว ปกติเธอมีปกติว่าใบ้หวย ทีนี้เล่าลัดตัดความว่า พอถึงธรรมกายแล้วก็สั่งห้ามว่าอย่าไปใบ้หวย อย่าไปอะไร อะไรนะ แต่แกก็อดไม่ได้เพราะไอ้คนที่มาขอหวยกับแกนะก็มาตื้อ แกก็หลับตาหน่อยหนึ่งแกก็เห็นว่าเลขอะไรมันจะออก แกก็บอกเขา เขาซื้อถูกทั้งหมด 7 งวดติดต่อกันแต่ปรากฏว่าธรรมกายของแกดับหมดเหลือแต่ดวงธรรมริบหรี่เล็กลงด้วย อยู่มาวันหนึ่งแกนั่งทำงานหลังเคาเตอร์แกก็ว่าเอ๊ะใครมายืนข้างหลังฉันเนี้ย ตัวดำ ๆ ใหญ่ ๆ สูงแกบอกว่าประมาณเท่าต้นตาล แกก็เลยเหลิบชำเรืองดูเพราะทิพจักษุยังทำหน้าที่ได้หน่อยหนึ่งยังไม่ดับหมด ปรากฏว่าเป็นหน้าแกเอง นี่กายในกายเป็นเปรตไปแล้วแค่บอกใบ้ ใบ้หวยเป็นเปรตไปแล้วตามสายปฏิจจสมุปบาทธรรม เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติแต่เป็นทุคติภพนะ เป็นเปรตไปแล้วทันที วิ่งไปหาอาตมาด้วยอาการตกใจ “คุณเสริมชัย ผมมันเป็นเปรตรแล้วนี่ เปรตมันเดินตามผมมาตลอด” ก็เลยให้แกไปให้ศีลใหม่และก็ให้ขอขมาพระพุทธ พระธรรม พระสงค์ และก็ให้ปฏิบัติใหม่ ก็เลยคืนสู่สภาวะถึงธรรมกายแล้วแกก็ปฏิบัติต่อไปจนกระทั่งถึงวันตายของแก นี่ตรงนี้คือ อนุสาสนีปาฏิหาริย์ ที่เราสอนให้ปฏิบัติถึงธรรมกาย ได้รู้ ได้เห็น ได้เจริญอภิญญาและวิชชา ในส่วนนี้มีทิพจักษุ ทิพโสต และอนุสาสนีปาฏิหาริย์นี่ทำให้เธอเห็นเหตุปัจจัยแห่งความทุกข์และความสุข คือ **ปุญญาภิสังขาร** ความปรุงแต่งด้วยบุญ สภาพกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต และธรรมในธรรม ก็เป็นสุคติ กายก็โปร่งใส จิตใจก็ผ่องใส เวทนาก็เป็นสุขเวทนา ธรรมในธรรมก็เป็นคุณธรรมที่ดี สำรวมระวัง ภพชาติเป็นสุคติภพเดินไปไหนหน้าตาผ่องใส ชีวิตก็ดำเนินไปด้วยดี นี่คืออนุสาสนีปาฏิหาริย์ และแถมยังได้เห็นเมื่อเธอประมาทขาดสติสัมปชัญญะไปไบ้หวยต่อ ได้เห็นทันทีตามสายปฏิจจสมุปบาทธรรมว่า กายในกายของเธอเป็นเปรตไปแล้ว ธรรมกายที่เธอเคยถึงนั้นดับไปแล้ว และก็ต้องมาตั้งต้นใหม่ สำรวมปฏิบัติใหม่ นี้

คือ อนุสาสนีปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์ที่สอนให้เขาเข้าถึงรู้เห็นและเป็น เลื่อนภูมิธรรมภูมิจิตให้สูงขึ้นตามรอยบาทพระพุทธองค์ นี่แหระที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนว่า “นี้แหระพระองค์ทรงยกย่องปาฏิหาริย์” ทีนี้ถามว่าปาฏิหาริย์อื่นเล่า อิทธิปาฏิหาริย์มีหมั้ย “ก็มี” อยู่ในอภิญญา 6 และหรือวิชชา 3 วิชชา 8 ทั้งหมดนั่นแหระเป็นปาฏิหาริย์ทั้งนั้น แต่ว่า **อิทธิปาฏิหาริย์**แสดงฤทธิ์ได้ เกนฝนได้ เก็บฝนได้ เก็บหิมะได้ ละลายหิมะได้ เก็บพายุได้ถ้ามีกำลังพอ เป็นต้น ก็มีคนทำได้ นี่อิทธิปาฏิหาริย์ ทำแล้วคนเห็นภายนอกรู้ว่าอ่อท่านทำ หรืออาจจะไม่รู้ก็แล้วแต่ แล้วมีอีกอย่างหนึ่ง**มโนมยิทธิ** รู้เองเห็นเองคนเดียว เช่นปาฏิหาริย์กายเกิดขึ้นนับไม่ถ้วน หรือว่าไปไหนมาไหนทะลุช่องฝา ทะลุอะไรต่ออะไร นี่มโนมยิทธิบวกกับอิทธิปาฏิหาริย์มันก็ไปด้วยกันนั่นแหระ ทั้งหมดก็เกิดขึ้นจากอะไรละ นี่คือที่มาของทั้งหมด “**เกิดขึ้นด้วยความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ**” ในมิจฉาทิฏฐิเขาก็ทำนะ แต่สมาธิของธรรมนั้นเป็นไปเพื่อให้เจริญทางอิทธิปาฏิหาริย์เพื่อลาภสักการะ หรือไม่ใช่เพื่อเป็นไปเพื่อความบรรลุคุณธรรมที่จะนำไปสู่มรรค ผล นิพพาน ที่จะนำไปสู่การกำจัดกิเลส ตัญหา อุปาทาน อันเป็นเหตุแห่งทุกข์ให้บรรลุมรรค ผล นิพพาน ที่สิ้นสุดแห่งทุกข์และที่เป็นบรมสุขอย่างถาวรได้ ก็อาจจะทำได้เหมือนเรา พระพุทธเจ้าจึงสั่งว่า “**อย่าไปสนใจ อย่าไปแสดงนะ**” อิทธิปาฏิหาริย์ แม้**อาเทสนาปาฏิหาริย์** รู้ใจคนนั้น รู้ใจคนนี้ บางคนพอรู้หน่อยก็เที่ยวได้ทายใจเขาว่าคงจะยังงั้นคงจะยังงี้ ผลเป็นยังไง ทายถูกก็ดีไปเขาชมเชย ก็แต่ว่าถ้ามันทายผิดละ ใช่มั๊ะ ทายผิดก็หน้าเหลือ 2 นิ้ว แล้วตนเองเป็นอะไร ขาดทุนหรือได้กำไร จำไว้ “แสดงปาฏิหาริย์ให้เขารู้ว่าเราเป็นคนแสดงเพื่อลาภสักการะ ว่าเรานี่เป็นคนเก่ง ถ้าอย่างนี้สวัสดีทุกรายไม่เหลือ” เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสห้ามเรื่องนี้แกพุทธสาวกทั้งหลายทุกระดับ แม้แต่เป็นพระอริยเจ้าแล้วก็ห้ามแสดง แต่ก็มีอยู่ในพระวินัยของพระภิกษุว่า “ถ้าแสดงปาฏิหาริย์โดยการศึกษา สั่งสอนกัน อะไรกันแนะนำกันในหมู่พระภิกษุ อย่างนี้ก็ไม่อาบัติ แต่ถ้าไปคุย ไปโอ้อวดกับคฤหัสถ์ หรือแม้แต่สามเณร แม้มีจริงก็**อาบัติปาจิตตีย์** แต่ถ้าไปอวดอ้างคุณวิเศษที่ไม่มีในตนว่ามีว่าเป็น อันนี้เป็น**อาบัติปาราชิก**เลย” นี่เพราะฉะนั้นพระภิกษุยิ่งต้องสำรวมระวัง ไม่จำเป็นก็ไม่แสดง ทีนี้เมื่อไม่จำเป็นก็ไม่ต้องแสดง แสดงแล้วก็ไม่ต้องไปคุยโม้บอกใคร ดังนี้เป็นต้น เพราะมีเหตุปัจจัยในนั้นที่ต้องควรจะทราบอีกเยอะว่าบางอย่างแสดงได้ บางอย่างแสดงได้นิดหน่อย บางอย่างแสดงได้ครึ่งหนึ่ง บางอย่างแสดงได้นาน บางอย่างแสดงได้ชั่วขณะ มีเหตุปัจจัยอะไรบ้างต้องแทงตลอดพูดตามภาษาพระ ต้องเข้าใจเหตุและปัจจัยในการแสดงปาฏิหาริย์หรือการมีปาฏิหาริย์ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเข้าใจแล้วเราต้องสำรวมระวังอย่างเดียวไม่มีอย่างอื่น มีอย่างเดียวที่ควรจะทำคืออนุสาสนีปาฏิหาริย์เท่านั้น ได้เรื่องดักใจคนอื่นบางท่านเขาทำนะ เพื่อแสดงจะได้เก่งและไอ้คนก็หลงไปจริง ๆ ด้วย ก็ไม่

ว่ากันเพราะท่านเก่งนั่นแหระท่านถึงได้พูด แต่ว่าที่มันไม่เก่งนะบาปกรรมนะตัวเองนะ เพราะฉะนั้นอันนี้พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ แต่พระองค์นั้นอาจจะทรงแสดง แสดงด้วย**อาสยานุสยญาณ อินทรียปโรปริยัติญาณ** นี่ดูว่าคุณธรรมของบุคคลนี้เคยทำมาอย่างไร มีอินทรีย์แก่กล้าในทางไหน พระองค์ก็ทรงทราบแล้วก็สอนให้ตรงกับอัทยาสัยของบุคคลนั้นที่เคยสั่งสมอบรมมาแต่อดีต จะได้บรรลุมรรค ผล นิพพาน เร็ว ก็เป็นไปในอนุสาสนีปาฏิหาริย์นั่นเอง แต่ว่าก็มีความจำเป็นจริง ๆ อยู่ในสภาวะที่พระองค์จะต้องแสดง แล้วพระองค์ก็จะแสดงเป็นรายการรายการไป แต่จะไม่สนับสนุนแนะนำส่งเสริมให้พระภิกษุแม้เป็นพระอริยเจ้าแสดง ครั้งหนึ่งเคยมีหรหมหรืออะไร ๆ ต่ออะไรนี่ มีปัญหากับพระพุทธเจ้า พระสาวกก็ขออนุญาตแสดงจัดการเลย พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า ไม่ใช่วิสัยของเธอ นี่พระพุทธองค์จะทรงทำเอง แม้แต่สาวกเป็นเณร สำเร็จอรหันต์ทำได้เยอะแยะ แต่ว่าพระพุทธองค์ก็จะบอกว่า ไม่ใช่ดอกไม้ของเธอนะที่เขาเอามาถวายนี่ เป็นของตถาคต พระองค์จะทรงแสดงเอง แล้วก็นอกจากนั้นแล้วไม่จำเป็นก็จะไม่ให้แสดง ไม่ส่งเสริมไม่สรรเสริญ สรรเสริญอย่างเดียว "อนุสาสนีปาฏิหาริย์" ดังที่อาตมาบอก อาตมาบอกว่าปฏิบัติอย่างนี้นะ คุณปฏิบัติไป แม้แต่ฝรั่งมังค่ามาศึกษาสัมมาปฏิบัติที่วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม เธอปฏิบัติได้ถึงธรรมกายกันเยอะ รู้เห็นนรก สวรรค์ นรกไปถึงโลกันตนรก สวรรค์ พรหม อรูปพรหม และไปถึงพระนิพพาน เธอรู้นั่นไม่มีความรู้มาก่อนเลย รู้เห็นตามที่เป็นจริงทุกคนมีความปราบปลื่มใจและก็กลับประเทศของตน แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่อาตมาเสียดายก็คือว่าโอกาสที่จะได้กลับมาอีกนั้นมันนานโอกาสมีน้อยเพราะเขาอยู่ต่างประเทศแต่เขาก็ได้มา เขาก็บอกว่าจะไปแนะนำสั่งสอนเพื่อนให้ปฏิบัติตามได้ผลดีอย่างนี้ มีอยู่อย่างหนึ่งที่อาตมากล่าวตรงนี้เห็นไปถึงพระนิพพานซึ่งผู้เรียนเฉพาะปริยัติจะค้านว่าพระนิพพานนี้เห็นไม่ได้ "ไม่มี" แต่หลวงพ่อวัดปากน้ำสอนว่า "มี" เข้าถึงได้ เห็นได้ สัมผัสได้ด้วย คือพระนิพพานธาตุ ธรรมกายตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าสัมผัสได้ด้วยญาณของพระธรรมกาย ซึ่งเรื่องนี้ถ้าท่านทั้งหลายได้ศึกษา มีพระมหาเถระแต่ปางก่อนได้นิพนธ์ไว้ในหนังสือ "ปฐมสมโพธิกถา" ท่านจะแสดงว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันสัตว์โลกมีได้ด้วยยากนั้น บัดนี้ได้อุบัติขึ้นในโลกแล้ว ความอุบัติขึ้นของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นมี 2 หรือเป็น 2 คือหนึ่งด้วยรูปกายอุบัติ สองด้วยธรรมกายอุบัติ ที่เสด็จด้วยรูปกายอุบัตินั้น คือเมื่อโอกกันติสมัยหยั่งลงสู่พระครรภ์มารดา นั้นด้วยรูปกายอุบัติที่อาตมาได้กล่าวมาแล้วเบื้องต้นและนิกขะมะนะสมัย เมื่อประสูติจากพระครรภ์มารดา เป็นทารก ส่วนที่เสด็จอุบัติขึ้นด้วยธรรมกายอุบัตินั้น คือเมื่อ "**อภิสัมโพธิสมัย**" ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ นั่นแหระตรัสเรียกพระองค์ว่าทรงเป็นธรรมกาย ซึ่งรวมคุณธรรมของพระอริยสงฆ์ พระอริยเจ้า ได้แก่พระนพโลกุตรธรรมเจ้า มรรค 4 ผล 4 นิพพาน 1 นิพพานนี่

ต้องเข้าใจว่าทั้งอายตนะคือพระนิพพาน เป็นที่สถิตย์อยู่ของพระนิพพานธาตุที่เราทั้งหลายได้นั่ง ได้ศึกษา ได้เคยได้ยินได้ฟังว่าพระอรหันต์นั่นท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านบรรลุสอุปาทิเสสนิพพานธาตุ คือบรรลุพระนิพพานธาตุในขณะที่ครองเบญจขันธ์อยู่แต่ส่วนที่เป็นกิเลสได้หมดลงแล้ว เบญจขันธ์ยังครองอยู่นั้นชื่อว่าสอุปาทิเสสะ คือมีอุปทิยังเหลืออยู่คือเบญจขันธ์ เมื่อดับขันธ์ปรินิพพานด้วยสอุปาทิเสสนิพพานธาตุ นั่นหมายความว่าเบญจขันธ์ดับแล้วคงอยู่แต่พระนิพพานธาตุ

ท่านทั้งหลาย คำนี้ท่านอย่าลืมคำว่า "**ธาตุ**" คำว่านิพพานธาตุนั้น **อรรถกถาจารย์ ฎีกาจารย์** ท่านได้กล่าวว่า "ชื่อว่าพระนิพพานธาตุ ว่าธาตุโดยความหมายที่ว่าไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล **นสฺสตฺต นชฺชีว** แต่เป็นธรรมที่ทรงไว้ซึ่งคุณธรรมของพระนิพพานนั้น **ตเทว นิสฺสตฺตนิชฺชีวฏฺเฐน สภาวธารณฏฺเฐน จ ธาตูติ นิพฺพานธาตุ**" นี่ให้ไปดู พระนิพพานธาตุมีความสำคัญ ท่านเข้าใจว่าคืออะไร ไม่มีใครไปตอบได้ว่าคืออะไรนอกจากเดา แต่ถ้าว่าปฏิบัติเข้าถึงรู้เห็นและเป็นแล้วจะเข้าใจว่าพระนิพพานธาตุคืออะไร พระอรรถกถาจารย์ พระฎีกาจารย์ ได้กล่าวว่า ที่ชื่อว่าพระนิพพานธาตุ **ตเทว นิสฺสตฺตนิชฺชีวฏฺเฐน สภาวธารณฏฺเฐน จ ธาตูติ นิพฺพานธาตุ** พระนิพพานนั้นแล ชื่อว่าเป็นธาตุ เพราะความหมายว่าไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่ชีวะ และเพราะความหมายว่า ทรงไว้ซึ่งสภาวะของตน เพราะเหตุนั้น จึงชื่อว่า พระนิพพานธาตุ **สภาวธารณฏฺเฐน** แต่เป็นธรรมที่ทรงสภาวะของพระนิพพานนั้นไว้ ท่านทั้งหลายฟังให้ดี จำให้ดีว่าพระนิพพานนี้เมื่อบรรลุคุณธรรมนี้แล้วเป็นอะไร เป็น**อสังขตธาตุ อสังขตธรรม** มีอสังขตลักษณะตามพุทธดำรัส ฟังไว้ให้ดี

- **"น อุปฺปาโท ปญฺญายติ" ความเกิดขึ้น ย่อมไม่ปรากฏ**
- **"น วโย ปญฺญายติ" ความเสื่อมสลาย หรือ ความแตกดับ ย่อมไม่ปรากฏ**
- **"น ฐิตสฺส อญฺญถตฺตํ ปญฺญายติ" เมื่อดำรงอยู่ ความผันแปรอื่น ย่อมไม่ปรากฏ**

ท่านฟังให้ดี ความหมายที่เรียงตามลำดับนี้ เรียงแบบชาวต่างประเทศ ชาวไทยอย่างเราต้องเข้าใจจากท้ายขึ้นไปหาหัว คือ "**น ฐิตสฺส อญฺญถตฺตํ ปญฺญายติ" เมื่อตั้งอยู่ไม่ปรากฏความแปรปรวน** ตั้งอยู่เมื่อไหร่ "เมื่อบรรลุ" นี่แหระที่เราเรียก "บรรลุสอุปาทิเสสนิพพานธาตุ" มี 2 คำนะ พระนิพพานธาตุของพระอรหันต์ที่ยังครองเบ็ญจขันธ์อยู่ นี่แหระ น ฐิตสฺส อญฺญถตฺตํ ปญฺญายติ เมื่อตั้งอยู่ไม่ปรากฏความแปรปรวน ทีนี้ขึ้นไปข้อที่ 2 "น วโย ปญฺญายติ" ไม่ปรากฏความเสื่อมสลาย เมื่อไม่แปรปรวนก็ไม่เสื่อมสลาย เมื่อไม่เสื่อมสลายก็ต้องไม่ตาย "น อุปฺปาโท ปญฺญายติ" ไม่เกิดใหม่ ทีนี้คนบางคนก็จับแต่หัว "น อุปฺปาโท ปญฺญายติ" ไม่มีการเกิดใหม่ ก็คิด

ว่าดับสูญไปเลย คนประเภทนี้ “**อุจเฉททิฏฐิ**” ลองพิจารณาดูให้ดี เพราะฉะนั้นให้เข้าใจ “**ธรรมนี้ตั้งอยู่**” ที่นี้ตั้งอยู่เป็นอมตธรรม นี่ละที่พระพุทธเจ้าแสวงหามานับภพนับชาติไม่ถ้วน โดยทรงเห็นเหตุปัจจัย ว่าเหตุปัจจัยอย่างนี้นำไปสู่ความทุกข์ นี่เป็นอริยสัจ และหนทางแห่งความพ้นทุกข์เป็นอย่างนี้ และพระองค์ทรงบรรลุแล้ว คือเข้าถึงรู้เห็นและเป็นพระนิพพานธาตุในขณะที่ยังทรงพระชนชีพอยู่ จึงชื่อว่า “สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ” พระนิพพานธาตุที่ดำรงอยู่ในขณะที่ยังครองเบ็ญจขันธ์ ทีนี้แล้วเมื่อดำรงค์อยู่อย่างนี้แล้วเมื่อดับขันธปรินิพพาน เขาถึงบอกว่า “อนุปาทิเสสนิพพานธาตุ” คือพระนิพพานธาตุที่ไม่มีเบ็ญจขันธ์แล้ว แล้วพระนิพพานธาตุนี้ไปไหนสูญหายหรือไม่ จะหายไปไหนได้อย่างไร เมื่อตั้งอยู่ไม่มีความแปรปรวน ไม่มีความเสื่อมสลาย เป็นอมตธรรมคือพระนิพพานธาตุนี้แหระ แล้วไปอยู่ไหนละ อยู่ในภพ 3 หรือ ตอบว่าอยู่ไม่ได้ เพราะภพ 3 เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หมดทั้งจักรวาลนี้เป็นอย่างนั้น แล้วอยู่ไหนละ ตอบ ก็ต้องมี “อายตนะ” ที่สถิตย์อยู่ของพระนิพพานธาตุ “**อตฺถิ ภิกฺขเว ตทายตนํ น วาโย น อาโป น เตโช น ปฐวี**” พระนิพพานธาตุเป็นอายตนะที่สถิตย์อยู่ของพระนิพพานธาตุ ที่ไม่มีดิน น้ำ ไฟ ลม พระจันทร์ พระอาทิตย์ ส่องไม่ถึง ดาวศุกร์ก็ส่องไม่ถึง แต่สว่างไสวด้วยรังสีของพระนิพพานธาตุของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ขีณาสพ ที่ดับขันธปรินิพพานธาตุด้วย อนุปาทิเสสนิพพานธาตุ นี่แหระ เพราะฉะนั้นใครที่ว่าเข้าไม่ถึงพระนิพพาน คนนั้นยังไม่ได้ปฏิบัติ อย่าได้พูดไปนะมันผิดนะจะบอกไว้เสียก่อน ผิดแล้วเดี๋ยวเป็น “**อุจเฉททิฏฐิ**” เดี๋ยวพรวดไปอยู่โน่นไม่รู้ตัว นี่คือเรื่องจริงที่อาตมาจะต้องกล่าวเรื่องอนุสาสนีปาฏิหาริย์ ซึ่งเป็นพุทธปาฏิหารย์ตามหัวข้อที่ได้บรรยายมา

สุดท้ายนี้อาตมาภาพขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยได้โปรดดลบันดาลประธานพรให้ญาติโยมสาธุชนทุกท่าน จงเจริญรุ่งเรืองในพระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการศึกษาสัมมาปฏิบัติพระสัจธรรมของพระพุทธเจ้า ได้พ้นไปจากไตรวัฏฏ์ คือ กิเลสวัฏฏ์ กรรมวัฏฏ์ วิบากวัฏฏ์ ได้ถึงมรรค ผล นิพพาน ที่สิ้นสุดแห่งทุกข์และเป็นบรมสุขอย่างถาวรตลอดไปตามรอยบาทพระพุทธองค์ ขอจงมีอายุมั่นขวัญยืน ปราศจากความทุกข์ โศก โรค ภัย สรรพอันตราย และอุบัติอันตรายทั้งปวง จงเจริญรุ่งเรืองและมีความสันติสุขด้วยมนุษย์สมบัติ มีทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ บริวารสมบัติ และอายุสมบัติ ให้ถึงสวรรค์สมบัติ และพระนิพพานสมบัติที่สิ้นสุดแห่งทุกข์และเป็นบรมสุขอย่างถาวรตลอดไปทุกท่าน เทิอญ

==========